

REFERATEN.

In de Wiener klin. W. Schr. van 13 Febr. '19 behandelt A. Kassowitz een van de zeldzame gevallen, die Swoboda als »gangränöse Zahnkeimentzündung des ersten Säuglingsalters« beschreven heeft. Het kenmerkende van dit ziektebeeld is de zelfstandige ontsteking van een of meer tandkiemen, die ten slotte worden uitgestooten. In de litteratuur waren tot nu toe slechts 9 gevallen beschreven, waarvan slechts één genas.

Bij dat van Kassowitz leidde de ontsteking tot gedeeltelijk necrotiseerende sequestratie van het kaakbeen maar niet tot gangraen, terwijl als verdere bijzonderheid het kind slechts weinig stoornis bij het zuigen ondervond.

Ook Ref. heeft een geval behandeld, waarbij drie tandkiemen en een kaaksequester werden uitgestooten en genezing volgde.

»Ursächlicher Zusammenhang zwischen Fieberzuständen und Durchbruch der Zähne« van H. Abels (*D. Mez. W. Schr. van 17 April '19*). Schrijver erkent wel een samenhang doch in omgekeerden zin als door vele artsen en het algemeen volksgeloof wordt aangenomen. Vele koortsachtige ziekten hebben versnelde dentitie ten gevolge. Na zulke ziekten vertoonen kinderen in het algemeen vermeerderden groei. Schrijver verklaart dit door de prikkelende werking, die de toxinen op de epiphysen uitoefenen, zooals ook mechanische en chemische prikkeling van de epiphysen den groei van het been bevorderen.

In het 1 Mei-nummer van hetzelfde tijdschrift behandelt L. Langstein »Zahnung und Grippe« naar aanleiding van een in 1917 door P. Schrumph in de *M. Schr. f. Kindhkl.* geplaatst artikel over »tandkoorts«.

Af en toe meent de een of ander geneesheer de »dentitio difficilis« in eere te moeten herstellen, ofschoon steeds wordt toegegeven, dat zij slechts bij uitzondering zou voorkomen, voornamelijk bij rachitische kinderen en hoofdzakelijk bij de doorbraak van de hoektanden en melkkiezen. Schrupf trok zijn conclusies uit één geval, waarbij de zuigeling telkens enkele dagen vóór de doorbraak van een melktand plotseling hooge intermitterende temperatuur kreeg, met onrust, slapeloosheid, voedselweigering en braken. Zoodra de tand was doorgebroken daalde de temperatuur kritisch.

Langstein, een kinderarts met groote ervaring, verklaart in vele honderden gevallen van nauwkeurig geobserveerde dentities geen enkel ziekteverschijnsel te hebben waargenomen, dat op de dentitie zou zijn terug te voeren. Wel is hem opgevallen dat de kinderen vaak febriciteerden. Het is nu de vraag of de koorts door de dentitie veroorzaakt wordt. Of bevorderen niet omgekeerd koortsachtige toestanden op den leeftijd der dentitie de doorbraak der tanden?

Onder de met koorts gepaard gaande kinderziekten speelt de griep de gewichtigste rol. Voor den paediatier is »griep« een verzamelbegrip voor zeer vele aetiologisch verschillende infecties, die de ademhalingsorganen aantasten, in tegenstelling met de griep der volwassenen, die tegenwoordig meer en meer wordt beschouwd als door den influenza-bacil te worden verwekt.

Het koortstype der kindergriep is zeer verschillend: nu eens langdurend, van het karakter van pyaemische of typhouse koorts, dan weer heel kort van duur. Even sterk wisselt het klinische ziektebeeld. De ontstekingsverschijnselen van de ademhalingsorganen (rhino-pharyngitis acuta en chronica, tracheïtis, bronchitis, pneumonie), waarbij het zenuwstelsel vaak mede lijdt, kunnen uiterst gering zijn, zoodat zelfs de roodheid van de neus-keelholte ontbreken kan. Toch is ook in deze gevallen in een kinderziekenhuis

de diagnose griep te stellen, indien het ziektebeeld bij andere patiëntjes op de zaal duidelijk is uitgesproken.

Langstein beweert in elk geval, waar gedurende een koortstoestand tanden doorbraken, te hebben kunnen aantonen, dat niet van »tandkoorts« gesproken kon worden, maar van een griepachtige ziekte, dus dentitie tengevolge van koortsige ziekte.

»Zur Verankerung Künstlicher Gebisse im Zahnlosen Ober und Unterkiefer« van Oskar Zeller, D. Med. W. schr. f. Zahnh. Jan. '19. Daar de proeven met in de kaak ingebrachte vreemde lichamen (implantaten) meestal mislukken, komt Zeller op de gedachte ter verankering van volledige kunstgebitten, die bij het spreken of veropenen van den mond al te gemakkelijk loslaten, in de kaak kanalen te boren, welke met slijmvlies bekleed worden.

Hij stelt daartoe voor, in de boven zoowel als onderkaak een drietal kanalen te boren, ter dikte van een potlood, uit de omslagplooï van het wang- en lip-slijmvlies gesteelde lappen te snijden, deze door hechting tot een buis te vormen en door de kanalen heen te trekken, om ze daarna aan het slijmvlies aan de binnenzijde der kaken vast te hechten.

Het defect in het wang- en lip-slijmvlies kan onmiddellijk door een naad gesloten worden. De naad in de slijmvlies-buizen moet bij de bovenkaak naar boven, bij de onderkaak naar onderen gericht zijn, opdat hij geen druk van de verankering zal ondervinden.

Bij het boren der kanalen zal rekening dienen te worden gehouden met de atrophie van de kaak, met de ligging van het antrum en het verloop van het mandibulairkanaal (Röntgenopname).

De achterste kanalen moeten zoo ver mogelijk naar achteren worden aangebracht, het derde kanaal aan de voorzijde rechts of links zoo dicht mogelijk naast de mediaanlijn.

Schrijver beschrijft in bijzonderheden de operatie, zooals hij zich die voorstelt, doch blijkt deze tot nu toe slechts op lijken verricht te hebben.

De pulpaamputatoren hebben een medestrijder gevonden in den arts Mas Soewarno, die in zijn academisch proefschrift »*Over eenige vormen van irisdepigmentatie*« als zijn IV° stelling opwerpt: »Waar aanleiding bestaat tot wegname van de tandzenuw is amputatie van de pulpa te verkiezen boven extirpatie«.

Mocht het zoo zijn!!

LOUIS FRANK.

Capillary Attraction in the Treatment of Root-canals
by Percy R. Howe A.B.D.D.S.

De kracht, die vloeistof op laat loopen in smalle buisjes, in vloeipapier, in spons enz. en die het vocht in de aarde doet dringen, kan aangewend worden om medicamenten in wortelkanalen met z'n vertakkingen te brengen, op grond van welke gedachte Howe eenige proefnemingen heeft gedaan.

Het vocht zal dus langs iedere knik of buiging van de kanaaltjes dringen, terwijl de capaciteit toeneemt naarmate de buisjes smaller worden.

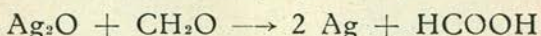
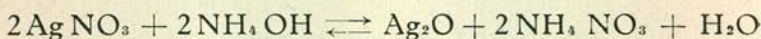
Voor een voldoende hoeveelheid vloeistof moet zorg gedragen worden.

De tanden waren aangeboord tot de pulpakamer was bereikt en de tanden in het vocht geplaatst gedurende verschillende tijden van 20 sec. tot enkele minuten, waarbij alleen de caviteit onder het vloeistofopp. was gebracht.

Onze bedoeling van wortelkanaalbehandeling is steriliseeren en behoeden voor secundaire infectie. Een reiniging en sterilisatie van het hoofdwortelkanaal is onvoldoende en blijft oppervlakkig als de zijkanalen niet mede in behandeling genomen worden.

Howe heeft met zijn manier hierin weten te voorzien.

Voor vloeistof gebruikt hij volgens zijn artikel Dental Cosmos Sept. 1917 het ammoniakale zilvernitraat waarbij de reactie als volgt verloopt:

waarbij metalliek zilver in de capillairen afgezet wordt.

Het HCOOH bindt zich gemakkelijk met O tot H₂CO₃ dat ontleedt in H₂O + CO₂.

De sterilisatie wordt door de formaline bereikt, terwijl beide vloeistoffen volgens de capillaire wetten tot in de uiterste vertakkingen en foraminae dringen.

De pijnlijkheid is tot een minimum terug gebracht als zoo min mogelijk instrumenten in de pulpaholte gebracht worden.

De capillaire werking is het grootst bij intacte pulpa.

M. HESKES.